

משה. בא וראה, שנינו קשים גרים לישראל כספחת בכשר החי, כל שכן אלה שלא היו גרים כראוי. מה הם עשו? ויתפרקו כל העם את גזמי הזהב אשר באזניהם. כמה אלפים ורכבות היו מנזמיהם שם.

מה כתוב? ויקח מידם ויצר אתו בחרט וגו'. אהרן לא נשמר מאותם שני חכמים שהיו כראשיהם של אותו ערב רב, אחד מהם היה לפניו, והאחר היה עושה בכשפים. פיון ששניהם התיעצו כאחד, לקחו את אותו זהב, (אחד) שני שליש ביד אחת, ושליש ביד האחרת. משום שפך צריך באותו מין של כשוף.

בכה רבי שמעון, אמר, אי חסיד קדוש, אהרן משוח של האל הגדול, בחסידותך נפלו כמה מהעם הקדוש, ואתה לא היית יודע להשמר. מה עשו? כשהגיעו שש שעות והיום היה במשקל, לקחו את אותו זהב שפרקו מאזניהם. מה הטעם? משום שמי שצריך לעשות כשוף, לא מתבקש לחוס עינו על ממונו. והם אומרים, השעה עומדת לנו, אם איננו מעכבים. זו אינה שעה לחוס על הזהב. מיד - ויתפרקו כל העם. מה זה ויתפרקו? כמו שנגמר (מלכים א' יט) מפרק הרים ומשבר סלעים, שהשחיתו ושברו את אזניהם. בכה כמקדם ואמר, אי עם קדוש של הקדוש ברוך הוא.

פתח רבי שמעון בבכיה ואמר, (שמות כא) והגישו אדניו אל האלהים וגו'. הרי פרשוה החברים, האזן ששמעה בסיני (ויקרא כה) פי לי בני ישראל עבדים וגו', והוא פרק על מלכות שמים

ובנשייהו, יתעבבון, ובין כף ייתי משה. תא חזי, תנינן קשים גרים לישראל כספחת בכשר החי, כל שכן אלין, דלא הוּו גרים פדקא יאות. אינון מה עבדו. ויתפרקו כל העם את גזמי הזהב אשר באזניהם. כמה אלפי ורכבון הוּו מנזמיהון תמן.

מה פתיב, ויקח מידם ויצר אותו בחרט וגו'. אהרן לא אסתמר, מאינון תרין חכימין, דהוּו ברישיהון דההוא ערב רב. חד מנייהו הוּו קמיה, ואחרא הוּו עביד בחרשוי. פיון דתרווייהו אתייעטו כחדא, נטלו ההוא דהבא, (חד) תרין שלישי בידא דחד, ושליש בידא דאחרא. בגין דהכי אצטריך ביההוא זינא דחרשא.

בכה רבי שמעון, אמר אי חסידא קדישא, אהרן משיחא דאלהא רבא, בחסידותך נפלו כמה מעמא קדישא. ואנת לא הוית ידע לאסתמרא. מהו עבדו. פד מטו שית שעתינן, ויומא הוּו במתקלא, נטלו ההוא דהבא דפריקו מאודניהון. מאי טעמא. בגין דמאן דאצטריך למעבד חרשא, לא בעי למיחס עינוי על ממונא. ואינון אמרי, שעתא קיימא לן, אי אנן לא מעבבין. לאו שעתא למיחס על דהבא, מיד ויתפרקו כל העם. מאי ויתפרקו. כמה דאת אמר (מלכים א' יט) מפרק הרים ומשבר סלעים, דחבילו ותברו אודניהו. בכה כמלקדמין ואמר אי עמא קדישא אי עמא קדישא, דקודשא בריך הוא.

פתח רבי שמעון בבכיה, ואמר, (שמות כא) והגישו אדניו אל האלהים וגו'. הא אוקמוה חבריא, אזן דשמע בסיני, (ויקרא כה) פי לי בני ישראל עבדים וגו'. ואיהו פריק עול מלכות שמים מעליה, וזבין גרמיה לאחר, תרצע. ואלין חייבא רשיעין,